

DE COLOR DE ROSA

Una tarda qualsevol del mes de maig sortint de l'institut, vaig anar a donar una volta per Temps de Flors. M'agrada passejar per Girona en aquesta època i m'agrada sobretot descobrir-hi petits racons desconeguts. M'aturo i contemplo i entremig de flors i multituds de gent el vaig veure. Era un noi qualsevol, que tot hi no ser res de l'altre món (jo tampoc) em va captivar. No sé que va ser exactament però m'acabava d'enamorar. Vaig intentar mantenir la calma i centrar-me en unes flors que en aquell moment em van semblar insignificants.

Tot de cop em trobava en un dilema: les flors, el noi. No sabia pas que volia.

I de sobte una mà a la meva esquena va trencar aquells pensaments i al girar-me per mirar qui era em vaig emportar un ensurt. Era ell. Un noi amb una mirada intensa ulls foscos i un cabell rebel que l'hi anava per on volia però que jo vaig trobar força divertit. Es va presentar i em va dir que feia estona que m'havia vist.

Vam caminar plegats i ens vàrem dirigir als jardins de la francesa i vam buscar un lloc per seure. Cap dels dos recordàvem ja les flors ni què fèiem allà.

Tot de cop, sense pensar-ho ni amb temps que jo reaccionés em va fer un petó. Ja me n'havien fet d'altres però aquell va ser especial.

El meu món, el meu petit món, es va tornar de color de rosa. Va ser un simple instant, però renoi quin instant.

Però, evidentment no tot podia ser tan màgic, un soroll ens va separar. El mòbil! Era el seu. Va agafar la trucada que va durar 10 segons i va dir-me: he de marxar, però ens veurem aviat no?

Quan va marxar, em vaig quedar una estona allà, observant tot i alhora res. I vaig tornar sense cap pressa a casa. En aquell moment no tenia cap pressa per arribar a casa.

Al arribar a casa em vaig tombar a sobre el llit i vaig tancar els ulls i vaig pensar: és real?

I tot de cop el mòbil, aquest cop el meu, em va tornar a la realitat.

Era un sms i si era ell. Vam quedar per veure'ns al cap de dos dies al sortir de l'institut per anar a fer una volta.

Finalment, després de que les hores es fessin eternes va arribar el gran dia. Quins nervis i les classes que avorrides. El profe de filo anar explicant el mite de la caverna, la de mates les derivades i vinga els minuts transformar-se en hores... Quin dia tant lent.

Ell ja m'esperava a fora, amb aquella mirada intensa, aquell cabell desordenat i amb aquell somriure. Vaig pensar que en aquell moment tenia tot el que necessitava.

Així van anar passant els dies, les setmanes i els mesos i poc a poc el meu dia a dia va anar prenent tonalitat de color de rosa.

Però un dia, tot va canviar...

Era una tarda de dimecres. Una plujosa tarda de dimecres. El dia de per si ja va anar tot molt estrany. Al matí, a l'institut tothom estava com rebotat, inclòs els profes que a vegades no hi ha qui els entengui... Crec que tothom sentia el temps. Però no m'estranya. Que si fred, que si calor, que si pluja... Tothom anava amb uns ànims que feien tremolar. Aquell dia semblava que fins i tot el temps notava que algú estrany passaria. Quin dia tan lent i tan pesat i el de filo anar parlant

de Sòcrates. I la de mates amb les integrals i per acabar-ho de rematar la de castellà no havia vingut i tornàvem a tenir la substituïda...

Quan per fi va ser l'hora de trobar-me amb ell, ja només de mirar-lo vaig notar que alguna cosa no anava bé. De fet ja ho havia notat en els seus últims missatges. Semblava com si m'amagués alguna cosa.

Mentre m'hi acostava, em vaig anar posant tensa, molt tensa i de tot de cop em van venir molts de dubtes: i si m'ha enganyat? I si ja no l'hi agrado? I mil pensaments més...

Va ser un recorregut que se'm va fer etern.

Al arribar al seu costat, ell em va abraçar i em va fer un petó i va dir-me: caminem?

En aquell moment semblava que tots els dubtes havien quedat esvaïts però no sabia que estava passant o més ben dit què l'hi estava passant.

Vam començar a parlar de coses sense importància, com l'institut, el temps i de sobte em diu:

T'he de dir una cosa important. Molt important...

Em vaig aturar en sec, i el vaig mirar fixament. Digue's el que fa dies que et fa estar intranquil.

Ell, va dir-me: t'estimo i molt. Però...

Abans de que seguís parlant el vaig tallar i l'hi vaig preguntat directament: hi ha una altre noia?

Ell va fer un cara de poker que en aquell moment no vaig saber si riure o plorar. Vaig intentar mantenir el posat seriós i tot esperant que ell continués, va sonar un mòbil: el seu. L'hi vaig dir que agafés la trucada. Va ser una trucada llarga, em vaig separar perquè ell pogués parlar tranquil.

Vaig agafar un llibre que portava de l'institut: Campos de fresas.

Vaig rellegir una part per no pensar en què m'hauria de dir. Aquest llibre, parla d'una noia que pren drogues i queda en coma. I parla de la seva lluita però també de la lluita de la seva parella i els amics en el seu dia a dia. És un dels llibres més bons que ens han fet llegir a l'institut.

Vaig aixecar els ulls per mirar-lo i vaig veure que ja venia cap a on era jo. Es va disculpar i em va dir que la trucada tenia a veure amb el que m'havia de dir.

Escolta'm bé, saps el meu germà gran en Pau?

Vaig assentir.

Doncs fa uns mesos va anar a viure a Brasil, per feina, però ha caigut malalt i m'haig de traslladar allà però encara no sé quan temps.

Al escoltar allò, em vaig alleugerir però per altra banda em vaig atabalar.

Que volia dir que no sabia fins quant?

Em va caure una llàgrima i ell fent-me un petó digué:

En què penses?

I l'hi vaig dir que entenia que havia de marxar però que seria molt difícil i més sense saber la tornada.

Tot de cop vaig tenir por. Molta por. Les distàncies obren esquerdes que el temps no cura.

Ell va fer una proposta, ja que venien les vacances de nadal que l'acompanyes.

Si clar però no puc pagar tants diners i els meus pares tampoc i menys per mi sola. Ja m'havia desanimat del tot quan ell de sobte em va dir:

Jo et pago el bitllet i com que hauré de tornar per uns assumptes familiars no faràs sola el viatge.

Vaig trucar els meus pares, amb 17 anys no puc decidir sola una decisió com aquesta.

Va ser una conversa llarga però al final van accedir. Així que cap a Brasil, i després ja veuríem que fer.

Un cop allà ens va passar de tot i més: un suposat segrest només arribar a l'aeroport a on fèiem escala, una nota misteriosa, un cotxe vermell, la família d'en Roger, una monja que havia enverinat el seu germà, aterratge d'emergència a l'Amazones... en mig d'aquest aterratge d'emergència intentant treure forces d'on no me'n quedaven veig una monja que salta d'arbre en arbre, perplexa i veient que estem en perill, perquè ens persegueix un clan que són els responsables de que el germà d'en Roger estigui malalt, només segueixo amb la mirada a on va aquesta monja i el que descobreixo encara em deixa més perplexa! Un dels arbres té una porta.... però abans no pugui dir res algú m'apunta amb una pistola al cap i em diu que si se m'acudeix dir alguna cosa allà s'acaba la meva aventura.

Tremolant assenteixo i amb un fil de veu li demano si us plau que em deixi d'apuntar amb la pistola. Ens agafen a mi, a n'en Roger i al seu pare i tiet i ens porten en un altre arbre que té una altra porta. Ens van portar en un laboratori amb tot de màquines estranyes que servien en teoria per acabar amb el món. Vaig pensar, quina mania la gent amb acabar amb el món, amb lo bonic que és viure.... i tot de cop una mena d'explosió, un soroll, unes veus, i sobretot que tot es va tornar fosc i de cop les veus més a prop que deien: ja la recuperem! Quan vaig aconseguir obrir els ulls em vaig trobar a l'hospital! Amb un fil de veu vaig poder preguntar: a on és la monja?

Tot de cop una veu familiar, em va dir: Carinyo, no hi ha cap monja, portes 3 mesos en coma! Era en Roger. Em va explicar que vaig caure a l'escola enmig d'una exposició i que m'havia donat un cop al cap que m'havia deixat en coma fins aquell moment. Em va fer un petó i em va dir, procura descansar. Al cap d'uns dies els metges em van explicar que amb una impressora 3D m'havien pogut reconstruir tota la ferida i que no em quedaria cicatriu.

Pensativa em vaig dir a mi mateixa: el teu món de color de rosa, s'ha aturat durant 3 mesos, però tot torna a prendre forma i color.